

Райна се смая отъ тѣзи неясни думи и силно се смути. Поканиха я да седне.

Непознатиятъ продължи:

— Учителко Райно, дошло е време да се освободи вече българскиятъ народъ. Ти си била въ Стара-Загора и тамъ си се учила, какъвъ е билъ нѣкога българскиятъ народъ и какъвъ е сега. Днесъ българитѣ сж роби, турцитѣ ги мжчатъ, взематъ имъ имота, добитъка, храната; крадатъ имъ невѣститѣ и момитѣ, па ги отвеждатъ въ тѣхнитѣ хареми. Тука, въ вашия градъ Панагюрище нѣма турци и вие поминувате по-добре. Ала не е така въ онѣзи градове и села, въ които живѣятъ турци. Тѣ не оставятъ българина да работи свободно и да живѣе човѣшки. — Не е ли така?

Райна срамежливо отвори уста и рече: така е.

— Като е така, сега слушай. Ние мжжетъ се готвимъ съ оржие въ ржка да се боримъ и изпждимъ турцитѣ, но и вие, учителкитѣ и женитѣ, трѣбва да помогнете. . .

Учителката вдигна очи и смутено запита:

— Че съ какво мога азъ да помогна — едно момиче, което не разбира отъ такива работи, слабо и безъ да има на ржцетѣ си нѣщо.

— Слушай! Слушай! — добави разпалено чужденецътъ. Азъ се научихъ отъ вашенцитѣ тука, че ти знаешъ да шиешъ, да рисувашъ и работишъ шевици. Ето всички въ тая стая решаваме на тебе да възложимъ да ни ушиешъ и приготишъ *народното знаме*, което ще понесемъ въ боя за свобода.

Очитѣ на непознатия блѣснаха като огънь.

Свѣнливата учителка се смущава отъ такава важна поржчка.

— Но азъ не зная, какво трѣбва да бжде това знаме. Не съмъ виждала такова, какъ ще го изработятъ? — промълви смирено тя.

— Не се бой! Ето тука донесохме платъ. Ето конци и сърма. Ето и едно знаме, което донесохме отъ